

Osvobození od dávky ve smyslu § 2. a 3. zákona má na rozdíl od výjimečných případů § 4. ten účinek, že při nejprve příštím dávkou povinném převodu bere se za základ pro vyměření dávky doba držení od převodu osvobozeného a jako hodnota nabývající hodnota v době tohoto převodu.

V případech § 4. zákona hledí se naproti tomu při nejbližším dávkou povinném zcizení na převod předcházející (který dávkou nebyl stížen) tak, jak by se vůbec nebyl stal; doba držení a přírost hodnoty počítají se tedy od nabytí dřívějším majitelem (při zcizeních dědici tedy od nabytí zůstavitelem).

Strany, které se ve svůj prospěch domáhají uznání některého právního důvodu osvobozovacího podle § 2. nebo 3. zákona nebo některého z výjimečných případů podle § 4. zákona, mají prokázati, že tu jsou zákonné předpoklady.

Článek 3.

(K § 2. zákona.)

Osobní osvobození zcizitelů v § 2. zákona jmenovaných způsobuje, že osoby, jmenované v bodech 1. až 7., jsou úplně zproštěny nejen jako zcizitelé platební povinnosti (§ 15. zákona), nýbrž i jako nabyvatelé nemovitostí nebo podílů na nemovitostech ručení za dávku (§ 15. zákona).

Článek 4.

(K § 3. zákona.)

Je-li dle ustanovení § 3., čís. 2., zákona předepsati dávku z přírostu hodnoty z převodu na základě nucené dražby, jest vyměření dávky předsevzítí dle všeobecných zásad. Nebudiž však předepsána kvota dávky převyšující výtěžek, který placením povinnému při rozdělení nejvyššího podání zbude. Při převodu nemovitostí, která jest ve spoluvlastnictví z části dávkou povinných, z části dle § 2. zákona osvobozených osob, jest dávku dle všeobecných předpisů vypočítati, avšak předepsati jen oněmi kvotami, které připadají na podíl zcizovatelů dávkou povinných.

Článek 5.

(K § 4. zákona.)

Převody nemovitostí nebo podílů na nemovitostech neúplatnými právními jednáními mezi živými (§ 4. zákona) nejsou dávce podrobeny.

Za neúplatný převod ve smyslu zákona nelze považovati, když ve spojení s ním nebo za příčinou jeho obdrží zcizitel vůbec nějaké vzájemné plnění. Smíšené